



நீங்கள் ஒருபோதும் எதிர்பாராத சந்திப்பு

சில நேரங்களில் மிகப் பெரிய வியப்பு, மற்றவர்கள் உங்களை எப்படிப் பார்க்கிறார்கள் என்று கண்டுபிடிப்பதுதான்.

சமூக ஊடகங்களில் எனக்கு ஒருபோதும் தனிப்பட்ட ஆர்வம் இருந்ததில்லை.

அறுபத்தொரு வயதில், அவை இளையவர்களுக்கான பயிற்சிக் களம் என்றே நான் எப்போதும் நினைத்திருந்தேன். குறைந்தபட்சம், அதுதான் என் அனுமானம்.

ஆனால் என் மனைவி என்னைப் பதிவுசெய்யும்படி வற்புறுத்தினாள்.

அவள் சொன்னபடி, அது **gillettenarrative.com-க்கு** இன்னும் அதிகப் பார்வையைப் பெற்றுத் தரும், நான் யார் என்று மக்களுக்குத் தெரியப்படுத்தும், என் திட்டத்தை அவர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தும். குறைந்தபட்சம், அவையே தன் உன்னத நோக்கங்கள் என்று அவள் கூறினாள்.

ஆனால் சமூக இணையம் என் மனச்சட்டகத்தைவிட மிகவும் சிக்கலானதாக மாறியது.

என்னை விளம்பரப்படுத்திக்கொண்டு, எல்லா இடங்களிலும் என் பதிவுகளுக்கான இணைப்புகளைத் திணிப்பதற்குப் பதிலாக, நான் ஒரு புகைப்படத்தையும் என் தனிப்பட்ட விவரங்களையும் மட்டும் பதிவேற்றினேன். நான் யார் என்று சொல்லும் அளவுக்கு மட்டும், வேறொருவராக நடிக்காமல்.

அது எப்போதும் என் தந்தை விதித்த ஒரு விதி.

அவர் வாழ்ந்த காலம் முழுவதும் அதே கொள்கையைத் திரும்பத் திரும்பச் சொன்னார்:

முதலில் உண்மைகள், பிறகு இலக்கிய நுவார்.

என் இணையதளத்தின் தரநிலை தொடர்பாக, முந்தைய நாட்களில் கிட்டத்தட்ட தற்செயலாக நான் கவனித்த சில நிகழ்வுகள், நான் தனியாக இருக்கிறேன், கவனித்துக்கொண்டும் படித்துக்கொண்டும் இருக்கிறேன் என்பதைத் தவிர வேறு எதையும் நம்ப என்னை ஒருபோதும் இட்டுச் செல்லவில்லை.

மற்றவர்களும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று, சிறிதளவுகூட, நான் ஒருபோதும் கற்பனை செய்யவில்லை.

அவர்கள் உலகின் எல்லா மூலைகளிலிருந்தும் வரக்கூடும் என்றும்.

எப்போதும் போலவே தொலைநோக்குள்ள என் மனைவி, எது உண்மையானது, எது வெறுமனே போலியாக இருக்கக்கூடும் என்பதைத் தெளிவாகப் பிரித்தறியும்படி எனக்கு நினைவூட்டினாள்.

பிறகு அவள் என்னை முற்றிலும் நிலைகுலையச் செய்த ஒரு கேள்வியைக் கேட்டாள்.

“சில மாதங்களுக்கு முன் நீங்கள் எடுத்த இரத்தப் பரிசோதனைகளைப் பார்க்க வேண்டும் என்று நான் வற்புறுத்தியதால் அவற்றைச் சரிபார்த்தேன். டெஸ்டோஸ்டிரோன் அளவு குறிப்பிடப்படவில்லை; அதனால் மருத்துவமனையை அழைத்து ஏன் என்று கேட்டேன்.”

தொடர்வதற்கு முன் அவள் சற்று நிறுத்தினாள்.

“அவர்களுடைய அறிக்கை அமைப்பு மூன்று இலக்கங்கள் வரையிலான மதிப்புகளை மட்டுமே காட்டும் என்று சொன்னார்கள். உங்களுடையது காட்டப்படவில்லை, ஏனெனில் அது நான்கு இலக்கங்கள்.”

ஏதேனும் தவறு நடந்ததா, அவர்கள் அதே நபரைப் பற்றித்தான் பேசுகிறார்களா என்று தான் கேட்டதாக அவள் என்னிடம் சொன்னாள்.

அவர்கள் என் தனிப்பட்ட விவரங்களை உறுதிப்படுத்தினார்கள்.

பிறகு, என் மனைவி சொன்னபடி, வரவேற்பறைப் பெண்களில் ஒருவர் புன்னகையுடன் சேர்த்துச் சொன்னார்:

“அம்மா, உங்கள் கணவர் உங்களுக்கு அலுத்துப்போனால், அவரை எங்களிடம் அனுப்பிவிடுங்கள்.”

கவனம், ஒரு தண்டனையைவிட ஒரு விதியைப் போல, எப்போதும் சொற்களாலும் புகைப்படங்களாலும் தங்கள் நோக்கங்களை அளந்து பார்க்கும் குறிப்பிடத்தக்க பெண்கள் வழியாகவே வந்து சேர்ந்திருக்கிறது.

முதல் செய்தி வெறுமனே கேள்விகளைக் கேட்டது.

நான் புன்னகைத்துவிட்டுக் கடந்து சென்றேன்.

பிறகு ஒரு WhatsApp எண்ணும் தொடர்புகொள்ளும்படியான வேண்டுகோளும் கொண்ட இன்னொரு செய்தி வந்தது.

இறுதியாகக் கடைசிச் செய்தி வந்தது.

“உங்களை அறிய விரும்புகிறேன். இரவு முழுவதும் உங்களைப் பற்றியே நினைக்கிறேன். நான் அமெரிக்கப் பெண், நாற்பத்தெட்டு வயது, தனியாக இருக்கிறேன், எனக்கு நீங்கள் வேண்டும்.”

நான் புன்னகைத்தேன்.

ஆனால் பதில் எழுதாமல் என்னால் இருக்க முடியவில்லை.

நான் எழுதினேன்:

“அன்புள்ள அம்மையீர், உங்கள் சொற்கள் என்னைப் பெருமைப்படுத்துகின்றன; ஆனால் நம்மைப் பிரித்து வைக்க மூன்று காரணங்கள் உள்ளன: தூரம், வயது வேறுபாடு, என் மனைவி.”

“முதல் இரண்டு தடைகளையும் ஒருவேளை கடந்துவிடலாம். என் மனைவியைப் பொறுத்தவரை, ஒரு சாத்தியமான ஏற்பாடு குறித்து

நீங்கள் இருவரும் ஓர் உடன்பாட்டுக்கு வருவதற்காக, அவளுடைய தொலைபேசி எண்ணை மகிழ்ச்சியுடன் தருகிறேன்.”

“ஒருவேளை நீங்கள் என்னை இரட்டைப்படை நாட்களுக்கும் ஒற்றைப்படை நாட்களுக்கும் இடையே பிரித்துக்கொள்ளலாம்.”

“மணிநேரப் பணிமுறைகளாக மட்டும் குறைத்துவிடாதீர்கள். நான் அட்டவணைகளுக்கும் கடிகாரங்களுக்கும் உரிய மனிதன் அல்ல.”

“நான் நீங்கள் எதிர்பாராத ஒருவன்; மக்கள் எனக்குப் பழகிவிட்டால், என்னை விட்டுவிடுவது மிகவும் கடினமாகிவிடுகிறது.”

சில மணிநேரங்கள் கழித்து, என் மனைவி புன்னகையுடன் என் படிப்பறைக்குள் வந்தாள்.

ஓர் அமெரிக்கப் பெண்ணிடமிருந்து தனக்கு ஒரு செய்தி வந்திருப்பதாகவும், தான் என்ன செய்ய வேண்டும் என்று அறிய விரும்புவதாகவும் அவள் என்னிடம் தெரிவித்தாள்.

என் உடனடிப் பதில் எளிமையானது:

“உங்கள் இருவரையும் மகிழ்ச்சிப்படுத்தும் எதுவானாலும் சரி.”

பிறகு நான் சேர்த்துச் சொன்னேன்:

“ஒரு பெண் அழுவதைப் பார்ப்பதை நான் வெறுக்கிறேன் என்பதை மட்டும் நினைவில் வைத்துக்கொள். அவர்கள் புன்னகைப்பதைப் பார்க்க மட்டுமே எனக்குப் பிடிக்கும்.”

அவள் திரும்பி, ஒரு வார்த்தையும் பேசாமல் அறையை விட்டு வெளியேறினாள்.

ஆனாலும், உண்மையிலேயே ஓர் உரையாடலை நடத்துவதற்காக நான் சமூக ஊடகங்களைப் பயன்படுத்தியது அதுவே முதல் முறை.

அன்று மாலை இரவு உணவின்போது அவள் என்னையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள்.

என் மகள் சிரித்துக்கொண்டிருந்தாள்.

பிறகு என் மனைவி திடீரென்று வெடித்தாள்:

“இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முந்தைய உங்கள் புகைப்படங்களைப் பார்த்தேன்; நீங்கள் இப்போது அதே மனிதர் இல்லை.”

அவள் என்னை நேராக உற்றுப் பார்த்தாள்.

“உண்மையில் நீங்கள் யார்தான் அய்யா?”

நான் தயக்கமின்றிப் பதிலளித்தேன்:

“நான் *Ferdinando Frega*, *gillettenarrative.com*-இன் நிறுவனரும் உரிமையாளரும், *Gillette*-இல் இயேசு கிறிஸ்துவின் சக ஊழியர்களில் ஒருவன்.”

அவள் வெடித்துச் சிரித்தாள்.

பிறகு, மேசையில் இருந்த அனைவருக்கும் கேட்கும்படி உரக்க, என்னை இன்னொரு பெண்ணுடன் ஒருபோதும் பகிர்ந்துகொள்ள மாட்டேன் என்று அறிவித்தாள்.

ஓர் எளிய காரணத்திற்காக.

யாருடைய அனுமதியும் இல்லாமலேயே என்னை நானே பிரித்துக்கொள்ள நான் ஏற்கெனவே முழுமையாகத் திறன் பெற்றிருந்தேன்.

அதுவும் சரிதான்.

Ferdinando